

Daniels bok – nummer etthundraåttio

Den profetiska skärningspunkten mellan Rom, Mackabéerna och modern tid: en studie i Daniels syner

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith skrev: ”Rom blev genom en allians förbundet med Guds folk, judarna, år 162 f.Kr.” De flesta moderna historiker anger datumet till 161 f.Kr., och Smith hänvisar två gånger till 161 f.Kr. i samma bok. Min uppfattning är att denna hänvisning till 162 f.Kr. är ett tryckfel.

”Genom verserna 23 och 24 förs vi ned på denna sida om förbundet mellan judarna och romarna, 161 f.Kr., till den tid då Rom hade förvärvat universell världsherravälde.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Vers elva och tolv identifierar segern och efterdyningarna av slaget vid Raphia, som ägde rum år 217 f.Kr., mellan det seleukidiska riket, lett av Antiochos III den store, och Egyptens ptolemeiska rike, lett av kung Ptolemaios IV Filopator.

Slaget vid Panium, som ägde rum sjutton år senare, år 200 f.Kr., stod åter mellan det seleukidiska riket och det ptolemaiska riket.

Mackabéerupproret började år 167 f.Kr. och var det judiska upproret mot det seleukidiska rikets försök att undertrycka judiska religiösa sedvänjor och påtvinga grekisk kultur.

Återinvigningen av det andra templet i Jerusalem, som utgör den historiska händelse som firas under Hanukka, ägde rum år 164 f.Kr., tre år före ”förbundet” i vers tjugotre. Denna händelse följde på mackabéernas framgångsrika militära fälttåg mot det seleukidiska rikets styrkor, ledda av den beryktade Antiochos IV Epifanes, som hade vanhelgat templet och förbjudit judiska religiösa sedvänjor. Antiochos IV Epifanes dog kort efter den seger som åminns genom Hanukka, och detta markerar från den tidpunkten den syriska maktens nedgång i historien.

År 200 f.Kr. (vilket också var tiden för slaget vid Panion) trädde Rom för första gången in i den profetiska historien i Daniels elfte kapitel. Där finns den symbol som fastställer synen. Dess avsiktliga inflytande i denna historia identifierar Isebels verk, en symbol för en kyrka som drar i trådarna bakom kulisserna. Isebel befann sig i Samaria när hennes make Ahab såg hennes profeter bli dödade av Elia. Herodias var inte vid Herodes födelsedagsfest, där hennes dotter Salome förförde Herodes. I Förenta staternas historia är påvedömet, framställt genom skökan från Tyrus, bortglömt ända till slutet av de symboliska sjuttio åren. Då börjar hon sjunga sina bedrägeriets sånger för jordens kungar. År 200 f.Kr. är en förebild för när hon i de sista dagarna börjar sjunga öppet för kungarna, strax före den snart kommande söndagslagen, sådan den framställs i vers sexton.

Före judarnas ”förbund” under åren 161 f.Kr. till 158 f.Kr. återinvigde mackabéerna templet, såsom det högtidlighålls genom Hanukka år 164 f.Kr. Tre år senare, medan kampen mot syrierna

alltjämt pågick, vände sig de mackabéiska judarna till Rom för att få stöd. Det ”förbund” med Rom som då slöts blir ett profetiskt prov för Guds sista tidens studerande av profetian.

Historien identifierar år 161 f.Kr. som den tidpunkt då ”förbundet” ägde rum, men pionjärerna identifierar den historien som 158 f.Kr. Hade Miller rätt, eller har de moderna historikerna rätt? Miller lade sex hundra sextiosex år (666) till året 158 f.Kr. och kom fram till året 508, då ”det dagliga” togs bort. Hur mycket du än söker, kommer det att vara ytterst svårt, om inte faktiskt omöjligt, att finna historiskt stöd för 158 f.Kr. som förbundet mellan judarna och romarna.

Vers sexton är söndagslagen, men före denna historia träder Rom in i historien för att fastställa synen år 200 f.Kr. Mackabéerupproret började i Modein år 167 f.Kr., och till sist återinvigde de templet år 164 f.Kr. Sedan, från år 161 f.Kr. till år 158 f.Kr., ingår judarna ett förbund med den romerska makten. Åren 161 f.Kr. till 158 f.Kr. utgör en tidsperiod som krävdes för att upprätta ”förbundet”. Denna förståelse identifierar ”förbundet” i överensstämmelse med historikernas vittnesbörd, och även med den tavla som leddes av Herrens hand och inte bör ändras.

Historikerna upplyser oss om att processen för att förhandla fram fördrag mellan forntida nationer såsom Juda och Rom under det andra århundradet f.Kr. varierade beroende på de särskilda omständigheterna, de diplomatiska protokollen och de rådande maktförhållandena. Vanligtvis började processen med att den ena parten uttryckte intresse av att ingå ett fördrag eller en allians med den andra. I fallet Juda och Rom var det Juda som tog initiativ till kontakten med Rom för att föreslå en formell allians.

Diplomatiska kanaler skulle ha använts för att framföra förslaget och inleda förhandlingar. Detta måste ha inneburit att ambassadörer eller sändebud skickades till Rom för att träffa dess ledare eller representanter. När förhandlingarna väl inletts skulle båda parter diskutera villkoren i det föreslagna fördraget. Detta kunde innebära en serie sammanträden, utväxlingar av diplomatiska meddelanden och möjligen medverkan av mellanmän eller medlare för att underlätta samtalen. Under förhandlingarna skulle vardera parten överväga de villkor som den andra föreslagit och kunde lägga fram motförslag eller söka ändringar i vissa villkor. Denna process kunde innefatta noggranna överläggningar, samråd med rådgivare samt bedömningar av de möjliga fördelarna och nackdelarna med det föreslagna fördraget.

Om båda parter nådde en överenskommelse om fördragets villkor, skulle formell dokumentation upprättas som redogjorde för de villkor och bestämmelser som båda sidor hade enats om. Fördraget skulle därefter behöva ratificeras av respektive nations behöriga myndigheter. I Roms fall kunde detta innebära godkännande av senaten eller andra styrande organ. På samma sätt skulle fördraget i Juda sannolikt kräva godkännande av dess ledarskap eller styrande råd. När det väl hade ratificerats, skulle fördraget träda i kraft, och båda parter skulle förväntas rätta sig efter dess villkor. Detta kunde innefatta olika former av samarbete, ömsesidiga försvarsöverenskommelser, handelsförbindelser eller andra former av diplomatiskt umgänge som angavs i fördraget.

Under det andra århundradet f.Kr. skulle en resa från Judeen (belägen i den östra Medelhavsregionen) till Rom (beläget i mellersta Italien) ha varit ett krävande och tidsödande företag, särskilt med tanke på den tidens begränsade transportmetoder. Avståndet mellan Judeen

och Rom är ungefär 1 500 till 2 000 kilometer (930 till 1 240 miles), beroende på vilken rutt som tas. Sjöresor var i forntiden ofta snabbare och mer effektiva än resor landvägen, men sjöresor var beroende av de rådande vindarna. Att färdas med fartyg från en hamn i Judeen till en hamn i Italien (såsom Ostia, Roms hamn) kunde ta flera veckor, beroende på faktorer som vindförhållanden, havsströmmar och vilken typ av fartyg som användes.

Resor landvägen från Judeen till Rom skulle ha varit långsammare och mer mödosamma. Resenärer skulle ha behövt ta sig fram genom skiftande terräng, däribland berg, dalar och floder, och kämpa med hinder såsom rövare och fientliga områden. Det uppskattas att en resa till fots eller med hästdragen vagn kunde ta flera månader. Restiden skulle också ha påverkats av faktorer såsom vägarnas skick, tillgången till härbärgen och rastplatser samt behovet av vila och proviantering under färden.

När de mackabeiska judarna sökte ett förbund med Rom, skulle de ha behövt sända sändebud till Rom. När dessa sändebud väl hade mottagits av de romerska myndigheterna, skulle en period av förhandling ha följt. Enligt historisk teori, då någon exakt redogörelse inte finns tillgänglig, skulle ett fördrag, när det väl hade formaliserats, ha behövt föras tillbaka till Judeen för bekräftelse, och därefter sannolikt ha behövt återföras till Rom för att bekräfta judarnas godtagande av det. Det är nästan omöjligt att tro att processen att ingå en allians under den tidsperioden skulle ha kunnat fullbordas på ett år, så förståelsen att ”förbundet” representerar en process från 161 f.Kr. till 158 f.Kr. överensstämmer med andra profetiska linjer som identifierar den historia som leder fram till söndagslagen i vers sexton.

Ett ”förbund” som alla historiker är ense om initierades av de mackabeiska judarna, började i Judeen år 161 f.Kr. Syftet var att judarna ville ha stöd mot syrierna, som de hade kämpat mot sedan deras uppror började år 167 f.Kr. Upproret utlöstes av ansträngningarna från Mattatias, en judisk präst, och hans fem söner, särskilt Judas Mackabeus, att göra motstånd mot den helleniseringspolitik som påtvingades av den seleukidiske härskaren Antiochos IV Epifanes. Denna politik inbegrep försök att undertrycka judiska religiösa sedvänjor och framtvinga antagandet av grekiska seder och trosföreställningar.

Katalysatorn för upproret var en händelse i byn Modein, där Mattatias vägrade att rätta sig efter ett påbud att frambära ett offer åt en grekisk gudom. ”Modein” härleds från det hebreiska ordet ”modi’a”, som betyder ”att förkunna” eller ”att protestera”. I sin protest dödade Mattatias en judisk avfälling som stod i begrepp att utföra offret, och han och hans söner flydde till bergen och inledde därmed ett gerillakrig mot de seleukidiska styrkorna. Mackabéerupproret varade i flera år, under vilka mackabéerna utkämpade talrika slag mot seleukiderna och deras allierade. Trots att de var vida underlägsna både i antal och utrustning vann mackabéerna flera betydande segrar.

Det seleukidiska riket sökte påtvinga judarna Greklands religion, och grekerna representerar de globalister som framträder i de yttersta dagarna. Deras religion kommer till uttryck i den woke-ism som för närvarande påtvingas Förenta staterna och världen av det globalistiska etablissemangen inom banksystemet, de etablerade medierna, utbildningscentra och genom nedrivandet av nationella åtskillnader genom påtvingad invandring av illegala utlänningar. När Antiochos

Epifanes påtvingade judarna den grekiska religionen, fanns det judar som samarbetade med hans strävanden. Mackabéerna representerar en klass av avfälliga judar som gjorde motstånd mot Greklands religion, men det fanns också en annan klass av avfälliga judar som understödde arbetet med att genomdriva den grekiska religionen.

Vers sexton är den snart kommande söndagslagen och den trefaldiga unionen av draken, vilddjuret och den falske profeten. Denna historia föregås av vers tretton till femton, där de tre slagen i vers fyrtio äger rum från vers tio (1989), vers elva och tolv (det ukrainska kriget) samt slaget vid Panium. Slaget vid Panium representerar ett slag i vilket jordens tvåhornade vilddjur triumferar över globalisternas religiösa och politiska filosofier.

I den striden måste Förenta staternas siste president hantera följderna av Putins seger och det efterföljande sammanbrott som framställs i vers elva och tolv. Han kommer att ingå en allians med NATO, eller Förenta nationerna, för att lösa de återverkningar som följer av Rysslands sammanbrott, och inom den alliansens historia kommer han att engagera Förenta nationerna i slaget vid Panium. Den tredje striden i vers fyrtio kommer att vara såsom den första striden i vers fyrtio. Liksom Sovjetunionen kollapsade under Förenta staternas ekonomiska och militära kraft, kommer globalisterna i Förenta nationerna att tvingas upprepa ”perestrojka”, nyckelkomponenten i Gorbatsjovs ansträngningar att reformera Sovjetunionen, även om dessa i slutändan bidrog till det sovjetiska systemets upplösning och Sovjetunionens slutliga sammanbrott.

Det tredje slaget illustreras av det första slaget, och genom ekonomiskt och militärt tryck kommer Trump, såsom representerad av Reagan, att tvinga Förenta nationerna till ”perestrojka”, vilket betyder omstrukturering eller reformation. Omstruktureringen kommer att placera Förenta staterna på huvudet för de tio kungarnas system, vilket är Förenta nationerna. I slaget kommer påvedömet därefter att träda fram i historien och göra anspråk på att vara försvararen av det system som Trump då erövrar.

I samma historia kommer Trump att ställas inför ett inre inbördeskrig som han kommer att tvingas hantera, alldeles såsom Abraham Lincoln blev tvungen att hantera det. Inbördeskriget kommer att stå mellan två motstående avfälliga fraktioner inom Förenta staterna. Den ena klassen representeras av dem som har antagit woke-ismens religion och filosofi, vilka är de progressiva globalisterna i båda de politiska partierna. Den andra klassen (MAGA-ismen) bekänner sig vara genuina protestanter, fastän de förlorade den mantelpositionen år 1844.

Presidentens fraktion representeras av MAGA-ismen och bygger på det vilseledande anspråket att upprätthålla sann protestantism och konstitutionen. Woke-ismens anspråk är Moder Jords religion, New Age och övertygelsen att konstitutionen tillämpas utifrån de rådande omständigheterna i samhällets normer, inte utifrån grundlagsfädernas ålderdomliga idéer.

Mattatias (Trump) kommer att göra slut på de globalistisk-progressiva demokraternas försök inom Förenta staterna, såsom detta representeras av det uppror som började i Modein år 167 f.Kr. Trump kommer därefter att upprepa historien från år 164 f.Kr., då mackabéerna återinvigde templet, såsom detta högtidlighålls genom firandet av Hanukka. Därefter, under den period som representeras av åren 161 f.Kr. till 158 f.Kr., kommer Trump att inleda den slutliga framstöten för

att upprätta påvedömetts bild, vilken är en bild som identifierar ett otillbörligt förhållande mellan den religiösa makten och den politiska makten. År 158 f.Kr. kommer förbundet att genomföras när den snart kommande söndagslagen i vers sexton verkställs.

Daniel elfte kapitel identifierar först hur Rom politiskt tar kontroll, och därefter upprepar och utvidgar Daniel samma historia med en framställning som identifierar hur Rom handlar med Guds folk i just samma historia. Från vers sexton till vers nitton framställs de tre hinder som stod i vägen för att det hedniska Rom skulle ta kontroll över världen. I vers sexton erövrades Syrien av det hedniska Rom år 65 f.Kr., och därefter erövrades Judeen av Pompejus år 63 f.Kr. Vers sexton identifierar när Rom skulle stå i det härliga landet, och gör därmed detta till en förebild på söndagslagen i vers fyrtioett i samma kapitel.

Det är viktigt att notera att erövringens historia ägde rum år 63 f.Kr. [parallellt med 1863], mitt under ett inbördeskrig som pågick inom Jerusalem. Uriah Smith sade: "Vid Pompejus' återkomst från sitt fälttåg mot Mithridates, kung av Pontus, kämpade två rivaler, Hyrcanus och Aristobulus, om Judeens krona."

Namnena "Hyrcanus" och "Aristobulus" är båda av grekiskt ursprung och har historisk betydelse, särskilt i samband med den judiska historien under den hellenistiska perioden och den hasmoneiska dynastin. "Hyrcanus" härleds från det grekiska ordet "Hurkanos", som sannolikt har sitt ursprung i ordet "hurkan", vilket betyder "varg" på persiska. Hyrcanus var ett namn som bars av flera hasmoneiska härskare. "Aristobulus" betyder "bäste rådgivare" eller "främste rådgivare". Aristobulus var ett annat namn som bars av flera hasmoneiska härskare. Både "Hyrcanus" och "Aristobulus" är namn som förknippas med betydande gestalter i den judiska historien under den hasmoneiska perioden. De var härskare som spelade viktiga roller i styret av och utvidgningen av det hasmoneiska riket i Judeen. De profetiska ättlingarna och representanterna för det hasmoneiska riket vid Kristi tid var fariséerna.

När Pompejus erövrade Jerusalem, härledde båda de politiska partierna sitt ursprung tillbaka till den upprorstid som representerades av Modein år 167 f.Kr. När Pompejus väl drogs in i upproret, beslutade han sig för att inta Jerusalem, och Aristobulos' politiska parti beslutade att göra motstånd mot honom, men Hyrcanos' parti beslutade att öppna portarna för Pompejus. Pompejus inledde då sitt angrepp mot Jerusalem, och tre månader senare stod Jerusalem för alltid under Roms jurisdiktion.

Vid vers nitton togs Egypten, det tredje och sista hindret, av Rom. Sedan identifieras i vers tjugo Kristi födelse, när Daniel börjar framställa hur Rom skulle behandla Guds folk i den historien. I verserna tjugott och tjugotvå blir Kristus korsfäst. I vers tjugotre identifieras förbundet som började 161 f.Kr. till 158 f.Kr., omedelbart efter de verser som beskriver korset, där de avfälliga judarna förkunnade att de "hade ingen annan konung än kejsaren". Linjen av de avfälliga judarna, representerad av Mackabéerna, som hade gjort motstånd mot den grekiska religionsfilosofins intrång och därigenom ingått ett oheligt förhållande med Rom, följer efter den vers som identifierar korsets historia, där frukten av deras oheliga förhållande fullt ut uppenbarades.

Shekinah återvände aldrig till det tempel som uppfördes efter de sjuttio årens fångenskap. Det sista profetiska vittnesbördet, förkunnat av Malaki, gavs omkring mitten av det femte århundradet f.Kr. Under hundratal år innan mackabéerna reste sig mot det globalistiska grekiska inflytandet hade det varken funnits någon synlig Guds närvaro eller något profetiskt vittnesbörd. I början av sitt uppror fullbordade de just det uppror som både Ptolemaios och kung Ussia hade försökt sig på, när båda kungarna sökte uppfylla prästens roll och bära fram ett offer i templet.

Jonathan Apphus (även känd som Jonathan Mackabeus) var en av Mattatias söner, vilken inledde det mackabeiska upproret, och han spelade en betydande roll i ledningen av det judiska upproret mot det seleukidiska riket. Efter att hans bror Judas Mackabeus hade fallit i strid övertog Jonathan ledarskapet för de mackabeiska styrkorna. Utöver sitt militära och politiska ledarskap övertog Jonathan även ämbetet som överstepräst och tjänade som det judiska folkets andlige ledare. Jonathans dubbla roll som både ledare och överstepräst utgjorde en betydelsefull utveckling i judisk historia, eftersom den samlade både politisk och religiös auktoritet inom den hasmoneiska dynastin. Hans ledarskap bidrog till att stärka judisk autonomi och befästa det hasmoneiska styret i Judeen.

Just den synd som Ptolemaios försökte begå efter segern vid Rafia fullbordades redan i början av mackabéernas uppror. Det var samma synd som prästerna motsatte sig på kung Ussias tid, men mackabéernas bekända försvar av Guds tempeltjänster var ett vilselett och upproriskt uttryck för föreningen mellan kyrka och stat och utgör som sådant en sinnebild för det avfälliga protestantismens uppror, som nu samlas till stöd för Trump mot Bidenismens globalistiska woke-ismens framträngande.

Bibeln lär att ni skall känna dem på deras frukter, och fariséerna under Kristi tid var de sista kvarlevorna av den hasmoneiska dynasti som började med Mattatias. Mattatias, och det uppror som han inledde, bar fariseismens frukter, liksom de avfälliga protestanter som stöder konceptet ”Make America Great Again” gör. Amerika var stort när konstitutionen uppfattades som ett skydd för att hålla kyrka och stat åtskilda från varandra, men vid det förfälskade mirakel som representeras av den seger som ihågkommes genom högtiden Hanukka, kommer rörelsen för söndagslagstiftning att träda fram i öppen dager.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Hittills har de som förkunnat sanningarna i den tredje ängelns budskap ofta betraktats som enbart alarmister. Deras förutsägelser att religiös intolerans skulle vinna herravälde i Förenta staterna, att kyrka och stat skulle förena sig för att förfölja dem som håller Guds bud, har förklarats vara ogrundade och absurda. Det har med stor visshet hävdats att detta land aldrig skulle kunna bli något annat än vad det har varit — försvararen av religionsfriheten. Men när frågan om att genomdriva söndagsfirande väcker omfattande agitation, ser man att den händelse som så länge betvivlats och avfärdats som otrovärdig närmar sig, och det tredje budskapet kommer att frambringa en verkan som det inte tidigare kunde ha haft.

”I varje generation har Gud sänt sina tjänare att tillrättavisa synden, både i världen och i kyrkan. Men människorna önskar att få höra behagliga ting, och den rena, osminkade

sanningen är inte godtagbar. Många reformatorer beslutade sig, när de trädde in i sitt verk, för att iakttä stor försiktighet när de angrep kyrkans och nationens synder. De hoppades att genom föredömet av ett rent kristet liv leda folket tillbaka till Bibelns läror. Men Guds Ande kom över dem såsom den kom över Elia och drev honom att tillrättavisa en ogudaktig kungs och ett avfälligt folks synder; de kunde inte avhålla sig från att predika Bibelns tydliga utsagor — läror som de hade varit ovilliga att framställa. De drevs att med nitälskan förkunna sanningen och den fara som hotade själarna. De ord som Herren gav dem uttalade de utan fruktan för följderna, och folket tvingades att höra varningen.

”Så skall den tredje ängels budskap förkunnas. När tiden kommer då det skall ges med störst kraft, kommer Herren att verka genom ödmjuka redskap och leda tankarna hos dem som helgar sig åt hans tjänst. Arbetarna kommer att kvalificeras snarare genom hans Andes smörjelse än genom de litterära läroanstalternas utbildning. Trons och bönens män kommer att känna sig drivna att gå ut med helig iver och förkunna de ord som Gud ger dem. Babylons synder kommer att blottläggas. De fruktansvärda följderna av att genom civil myndighet genomdriva kyrkans föreskrifter, spiritualismens intrång, den påvliga maktens försåtliga men snabba framträngande — allt skall avslöjas. Genom dessa allvarliga varningar kommer folket att väckas. Tusenden åter tusenden kommer att lyssna, sådana som aldrig har hört ord som dessa. Med förvåning hör de vittnesbördet att Babylon är kyrkan, fallen på grund av sina villfarelser och synder, på grund av sitt förkastande av den sanning som sänts till henne från himlen. När folket går till sina tidigare lärare med den ivriga frågan: Är detta så? frambär predikanterna fabler, profeterar ljuvliga ting för att stilla deras fruktan och tysta det väckta samvetet. Men eftersom många vägrar att nöja sig med människors blotta auktoritet och kräver ett tydligt: ’Så säger Herren’, kommer den folkliga predikotjänsten, liksom fariséerna fordom, uppfylld av vrede över att deras auktoritet ifrågasätts, att fördöma budskapet såsom varande från Satan och hetsa de syndälskande skarorna att smäda och förfölja dem som förkunnar det.”

”När striden utvidgas till nya områden och folkets sinnen kallas till Guds nedtrampade lag, blir Satan verksam. Den kraft som åtföljer budskapet kommer endast att göra dem som motsätter sig det rasande. Prästerskapet kommer att uppbjuda nästan övermänskliga ansträngningar för att stänga ute ljuset, så att det inte skall lysa över deras hjordar. Med varje medel som står till deras förfogande kommer de att söka undertrycka diskussionen om dessa livsviktiga frågor. Kyrkan vädjar till den civila maktens starka arm, och i detta verk förenar sig papister och protestanter. När rörelsen för söndagslagens genomdrivande blir djärvare och mer bestämd, kommer lagen att åberopas mot dem som håller buden. De kommer att hotas med böter och fängelse, och somliga kommer att erbjudas inflytelserika ställningar samt andra belöningar och förmåner som lockelser att avsäga sig sin tro. Men deras fasta svar är: ’Visa oss från Guds ord vårt fel’—samma vädjan som Luther framförde under liknande omständigheter. De som ställs inför rätta framlägger ett kraftfullt försvar för sanningen, och några av dem som hör dem leds till att inta sin ståndpunkt för att hålla alla Guds bud. Så kommer ljus att föras fram inför tusenden som annars inte skulle veta någonting om dessa sanningar.” The Great Controversy, 605, 606.